

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД

Одељење у Крагујевцу

I-111 Прж. 11919/2014

Дана: 14.08.2014. године

КРАГУЈЕВАЦ

У ИМЕ НАРОДА

ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД - Одељење у Крагујевцу, у већу састављеном од судија: Драгице Бараћ, председника већа, Вере Миликић и Биљане Гавриловић, чланова већа, са судијским помоћником Миланком Гаљак, као записничарем, у прекршајном поступку против окривљене из Ужица, због прекршаја из члана 46 ст.1 тач.8 Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, одлучујући о жалби пуномоћника оштећеног из Београда, адвоката ~~Десковски Наташе~~ из Новог Сада, која је изјављена против пресуде Прекршајног суда у Ужицу 5 Пр.број 1820/13 од 04.04.2014. године, - а на основу члана 91 став 2 и члана 239 Закона о прекршајима ("Службени Гласник РС", бр.101/05, 116/2008 и 101/09) и члана 340 ст.1 Закона о прекршајима ("Службени Гласник РС", бр. 65/2013) у нејавној седници већа која је одржана дана 14.08.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Поводом жалбе пуномоћника оштећеног, као подносиоца захтева за покретање прекршајног поступка, а поступајући по службеној дужности ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Прекршајног суда у Ужицу 5 Пр.број 1820/13 од 04.04.2014. године, у делу замене неплаћене новчане казне, која је изречена окривљеној за прекршај из члана 46 став 1 тачке 8. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, тако што ће се изречена новчана казна у износу од 5.000,00 динара, у случају да окривљена казну не плати у остављеном року, уместо замене казном затвора, наплатити принудним путем, а сходно одредби члана 38 став 2 Закона о прекршајима.

Уважава се жалба пуномоћника оштећеног, како подносиоца захтева за покретање прекршајног поступка па се првостепена пресуда преиначави и у погледу захтева оштећеног ради накнаде трошкова прекршајног поступка, тако што се његов захтев уважава, па се оштећеном у предмету 5 Пр.број 1820/13 на име трошкова прекршајног поступка, додељује укупан износ од 76.500,00 (седамдесетшестхиљадаипетстотина) динара, а у осталом делу жалба пуномоћника оштећеног се одбија као неоснована, а првостепена пресуда потврђује.

Трошкове прекршајног поступка исплатиће окривљена року од 30 дана од дана правоснажности одлуке.

у

Образложење

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљена је оглашена кривим за прекршај из члана 46 ст.1 тач.8 Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и осуђена на новчану казну у износу од 5.000,00 динара, а обавезана је и да на име трошкова прекршајног поступка плати паушани износ од 1.000,00 динара. Истом пресудом у ставу 2. изреке одбачен је захтев оштећеног

ради надокнаде трошкова прекршајног поступка у предмету 5. Пр.бр. 1820/13 у укупном износу од 25.500,00 динара као недозвољен, а у ставу 3. изреке ожалбене пресуде у погледу имовинско правног захтева, подносилац захтева за покретање прекршајног поступка је упућен да исти остварује у парници, сходно члану 141 Закона о прекршајима. Поступак је вођен по захтеву пуномоћника оштећеног од 05.04.2013. године.

Против првостепене пресуде благовремено је изјавио жалбу пуномоћник оштећеног побијајући ожалбену пресуду због повреде одредаба прекршајног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о прекршајној санкцији, одлуке о трошковима прекршајног поступка и одлуке о имовинско правном захтеву. Жалбом указује да је ожалбеном пресудом првостепени суд окривљену огласио кривом и изрекао минималну казну у износу од 5.000,00 динара, при чему је учинио битну повреду из члана 207 Закона о прекршајима јер је пропустио да о извођењу доказа као делу претреса и изведеним доказима обавести пуномоћника оштећеног, што је законска обавеза суда, а што је и оштећени у захтеву за покретање прекршајног поступка изричито тражио. Указује да сходно члану 155. став 2 Закона о прекршајима оштећени као подносилац захтева за покретање прекршајног поступка има положај странке у поступку, те му у том својству припада низ процесних овлашћења која су му призната законом па је суд морао омогућити оштећеном да преко свог пуномоћника буде узпознат са изведеним доказима и да се изјасни на неистините наводе одбране, истичући да је суд извео само једну претресну радњу саслушањем окривљене дана 14.05.2013. године, али свакако да је саслушање окривљене нераздвојиви део претреса. Поступајући суд није у потпуности утврђивао чињенично стање и оштећеном као странци није дата могућност да учествује у поступку – тако суд није могао ни доћи до сазнања о контексту размера и метода опструкције коју једна група пре свега приватних школских установа спроводи приликом било каквог покушаја истраживања о њиховом раду. Указује да се оштећени као физичко лице обратио тражећи потребне информације из разлога што те информације нису могли добити преко невладине организације Рејтинг центра у Србији, у којој је он једно од овлашћених лица, а што образлаже у поднетој жалби. Даље указује да се број ових прекршаја повећава, што указује на то колики је ефекат минималних казни за ове прекршаје. У вези одбијања предлога оштећеног да му се признају трошкови за састав захтева за покретање прекршајног поступка сачињеног од стране пуномоћника адвоката, као и у погледу одбијања да оштећеном усвоји имовинско правни захтев указује на одредбе члана 116, 130, 138 и 227 Закона о прекршајима, коју садржински идентичну формулацију има члан 261 Законика о кривичном поступку, па је став суда по питању трошкова поступка неправилан, а са разлога на које у жалби указује. Уз жалбу доставља копију пресуде којом су признати трошкови и два захтева за заштиту законитости које је покренуо Републички јавни тужилац управо због наведених повреда. Предлаже да се ожалбена пресуда преиначи и да се оштећеном досуде трошкови првостепеног поступка и трошкови

састава жалбе од 51.000,00 динара, или да се предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Решавајући о жалби овај Суд је размотрио исту, ожалбену пресуду и све списе предмета ове прекршајне ствари па је нашао да ваља одлучити као у изреци ове пресуде.

Пре свега овај Суд је испитао ожалбену пресуду у смислу члана 241. Закона о прекршајима, па налази да не постоје битне повреде одредаба прекршајног поступка, а због којих би ожалбена пресуда морала бити укинута и по службеној дужности, па се супротни наводи жалбе пуномоћника оштећеног појављују као неосновани, и неосновано се жалбом указује да је првостепени суд учинио битну повреду поступка.

По оцени овог Суда, првостепени прекршајни суд је на основу изведених доказа наведених у образложењу ожалбене пресуде, на поуздан и несумњив начин утврдио да окривљена није најкасније у року од 15 дана од дана пријема захтева, односно до 26.03.2013. године, поступила по захтеву оштећеног из Београда за приступ информацијама од јавног значаја, који јој је упућен дана 08.02.2013. године, а која је примила дана 11.02.2013. године и оштећеном није издала копије докумената који садрже тражене информације, поступивши супротно одредби члана 16 Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, чиме је окривљена учинила прекршај из члана 46 став 1 тачке 8 наведеног закона, па оглашавањем је кривом за наведени прекршај није повређен закон на њену штету.

Дакле, овај Суд налази да је првостепени прекршајни суд на основу спроведеног доказног поступка и то потврде о пријему пошиљке од 11.02.2013. године, захтева за приступ информацијама од јавног значаја, као и одбране окривљене, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање и правилно нашао да су се у радњама окривљене стекла сва обележја бића прекршаја за који се терети, при чему овај Суд прихвата оцену изведених доказа и разлоге које је првостепени суд дао у образложењу утврђујући да је окривљена извршила наведени прекршај, па се неосновано наводима жалбе пуномоћника оштећеног, који својим наводима жалбе није довео у сумњу утврђено чињенично стање, добија његова правилност.

Овај Суд налази да су жалбени наводи пуномоћника подносиоца захтева у делу у ком се истиче да је првостепени суд пропустио да о извођењу доказа као делу претреса и о изведеним доказима обавести ангажованог пуномоћника оштећеног, у смислу члана 207 Закона о прекршајима, су неосновани. Пре свега, Законом о прекршајима је прописано у члану 85 став 1, да се пре доношења одлуке окривљеном мора дати могућност да се изјасни о доказима који га терете, али није прописано да се таква могућност мора дати и оштећеном као подносиоцу захтева, а поред тога, током првостепеног поступка изведени су само докази које је подносилац захтева предложио а други докази нису извођени, па је правилно поступио првостепени прекршајни суд када је саслушао окривљену на рочишту које је одржано дана 14.05.2013. године и 13.01.2014. године, али тај суд није био у обавези да позива и подносиоца захтева, обзиром на то да првостепени суд у конкретној прекршајној ствари није одредио претрес у смислу члана 207 Закона о прекршајима, а коју изјаву окривљене је правилно ценио нашавши да је окривљена извршила наведени прекршај и да је за исти крива.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, која се такође побија жалбом пуномоћника оштећеног, овај Суд налази да је правилно првостепени прекршајни суд окривљену за прекршај из члана 46 став 1 тачке 8 Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, за који је прописано кажњавање одговорног лица у органу јавне власти, новчаном казном у износу од 5.000,00 до 50.000,00 динара, осудио на новчану казну у износу од 5.000,00 динара, а приликом одмеравања новчане казне је у довољној мери ценио све околности из члана 39 Закона о прекршајима које утичу да казна буде већа или мања. Имајући у виду тежину учињеног прекршаја, али и околности извршења истог, као и чињеницу да окривљена раније није прекршајно кажњавана за овакву или сличну врсту прекршаја, јер о томе нема доказа у списима предмета, и овај Суд налази да ће се са овако изреченом новчаном казном у довољној мери утицати на окривљену да убудуће не чини исте или сличне прекршаје и да ће се истом постићи сврха кажњавања, па се неосновано жалбом побија одлука о казни.

Међутим, Прекршајни апелациони суд је поступајући по службеној дужности, на основу члана 241 Закона о прекршајима, утврдио да постоји повреда материјално прекршајног права из члана 235 ст. 1 тач.5 Закона о прекршајима из разлога што је првостепени суд одлуком о казни, односно одлуком о начину замене новчане казне у случају да окривљени казну не плати, прекорачио овлашћење које има по закону. Ово из разлога што је изреком првостепене пресуде одређено да ће се изречена новчана казна окривљеној, за прекршај из члана 46 ст.1 тач.8 Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, који прописује кажњавање одговорног лица у органу јавне власти, заменити казном затвора, а новчана казна се окривљеном одговорном лицу не може заменити казном затвора него се иста има наплатити принудним путем у смислу одредбе члана 38 став 2 Закона о прекршајима. Због тога је другостепени суд сматрајући да се ради о повреди која може бити отклоњена без укидања првостепене пресуде, исту преиначио сходно одредби члана 243 Закона о прекршајима, одређујући да ће изречена новчана казна у случају да окривљена казну не плати у остављеном року уместо замене казном затвора на начин да се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одређује један дан затвора, сходно одредби члана 37 Закона о прекршајима, наплатити принудним путем применом члана 38 став 2 Закона о прекршајима.

Такође, овај Суд је преиначио ожалбену пресуду и у делу одлуке о трошковима прекршајног поступка, налазећи да је погрешно првостепени прекршајни суд када је одбацио захтев оштећеног ради накнаде трошкова прекршајног поступка у овом предмету, у укупном износу од 25.500,00 динара као недозвољен, па како је ова одлучна чињеница у првостепеном поступку утврђена то је ожалбена пресуда, преиначена и одлучено као у изреци ове пресуде, у ставу 2.

Одредбом члана 130 став 1 Закона о прекршајима, је прописано да су трошкови прекршајног поступка издаци учињени поводом прекршајног поступка од његовог покретања до завршетка, а одредбом члана 130 став 2 тачка 6 истог закона је прописано да су трошкови прекршајног поступка и нужни издаци оштећеног, односно његовог законског заступника, као и награда и нужни издаци његовог пуномоћника.

Према одредби члана 116 став 3 тачка 1 Закона о прекршајима, оштећени има право да сам или преко свог законског заступника или пуномоћника подноси и заступа захтев за покретање прекршајног поступка.

Према Тарифном броју 8 став 1, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/2012), за заступање оштећеног као тужиоца и приватног тужиоца адвокату припада награда као и за одбрану окривљеног, а према Тарифном броју 9 став 1 за састављање прекршајне пријаве, аката и других поднесака којима се покреће прекршајни поступак, као и за састављање писмене одбране и осталих обавезаних поднесака или поднесака који садрже чињеничне наводе у прекршајном поступку, адвокату припада награда према врти поступка, а према ставу 2 Тарифног броја 9 за састављање осталих поднесака адвокату припада 50% награде из става 1 овог тарифног броја.

Имајући у виду све напред цитиране одредбе Закона о прекршајима и Тарифе, по оцени овог Суда, оштећеном као подносиоцу захтева за покретање прекршајног поступка, који захтев је саставно пуномоћник оштећеног, по издатом пуномоћју, припадају трошкови на име састављања захтева за покретање прекршајног поступка у износу од 25.500,00 динара, како је то исти и тражио у достављеном трошковнику, па му је овај Суд навео износ и доделио.

Такође је оштећеном додељено, према тражењу у жалби, и 51.000,00 динара на име састава жалбе по којој је овај Суд поступао, а у складу са Тарифним бројем 11, став 1 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", број 121/2012), којим тарифним бројем је прописано да адвокату припада награда за састављање пријаве, додела трошкова, редовних и ванредних, увећана за 100% од награде прописане за поднеске којима се покреће поступак из тарифног броја 9, па је овај Суд оштећеном за накнаду трошкова прекршајног поступка доделио укупан износ од 76.500,00 динара, и донео одлуку као у диспозитиву ове пресуде у ставу 2.

Окривљена је обавезана да плати трошкове прекршајног поступка у смислу члана 131 став 1 Закона о прекршајима, којим је прописано да трошкови прекршајног поступка падају на терет лица које је кажњено за прекршај, а окривљена је у конкретном случају оптужена кривом и кажњена за прекршај из члана 46, став 1 тачка 8 Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, па је она и обавезана да плати трошкове прекршајног поступка.

Одлука из става 3. ове пресуде је донета на основу члана 132. став 4. Закона о прекршајима којим је прописано да, према ставу 1 овог члана, а у ком ставу је наведено да ће се у одлуци о трошковима одлучити ко сноси трошкове прекршајног поступка, у ком износу и у ком року је дужан да плати, не може бити краћи од 15 ни дужи од 30 дана од дана правоснажности одлуке.

Са изложеног а на основу члана 243 Закона о прекршајима, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Против ове пресуде жалба није дозвољена.

РЕШЕЊЕ У ПРЕКРШАЈНОМ АПЕЛАЦИОНОМ СУДУ, Одељењу у Крагујевцу

Дана 14.08.2014. год. 1-111 Прж. 11919/2014

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-Судија,
Драгица Бараћ, с.р.

